

дѣнѣтъ и нѣвѣтъ ѿ землѣ. Тѣи са мѣстатъ
като и жѣравѣтъ, сѣрѣчь лѣтѣватъ по хлад-
нитѣ мѣста, а зѣмѣ ходатъ по топлитѣ,
но иѡще не знаѣмы гдѣ. Кога приелижи
врѣма да са дѣгнатъ, раздѣватъ вѣсть
(хасѣрь) чи вѣ ѣди кой дѣнь и на ѣди коѣ
мѣсто трѣба да са соери сѣчкѣатъ народъ,
и тогѣщи чѣкатъ тамъ да мрѣкне, а чи
презъ ношѣ вѣ темнинѣта стѣватъ, като
ѣдна страшна войска, скрѣтомъ да не ги
види никой на кадѣ щѣ ѡтѣдатъ: така прѣ-
ватъ и кога са завѣрнатъ. Твѣрдѣ люватъ
пѣлетата си, но и тѣи глѣдатъ добрѣ сво-
итѣ родители кога ѡстарѣатъ.

К и т з. (11.)

ѿ колкото живѣтѣи знаѣмы до днѣсь кѣ-
татъ ѣ най голѣмъ, защѣ снагѣта мѣ ѣ
двѣдѣсѣтъ, илѣ двѣдѣсѣтъ и чѣтыри лѣхти
дѣлга, а главѣта мѣ дѣсѣтъ, илѣ дванадѣ-
сѣтъ, и така сѣчката мѣ дѣлжинѣ ѣ три-
дѣсѣтъ, илѣ трѣдѣсѣтъ и шѣтъ лѣхти. На
главѣта си има дѣхѣла, сѣрѣчь дѣпки презъ
коѣто